В поезії є лік, як в мудрому настої

В. Онуфрієнко

Друже мій, не лічу скільки літ, скільки миль
Ніби тут, ніби вчора було…
І наповнюють душу то смуток, то біль,
Що, як кажуть, "було — й загуло".

Тільки ж в пам'яті жевріє, світиться знов
Тиха радість — мій благосний хміль —
Від коротких листів і душевних розмов
Не підвладних рахункові миль.

Вкотре збірку твою розгортаю і п'ю
Серця чистого мудрий настій,
Що зціляє, як лік, спраглу душу мою,
Щоб до скону зуміти нести

До землі незабутньої* вірність синів,
Нашу віру й любов і наш труд,
А не покруч навмисно скалічених слів,
Не огиду словесних отрут.

---

* Земля незабутня — назва збірки В. Онуфрієнка